

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. E.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020, č j. OAM-1154/ZA-ZA11-ZA15-PS-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2020, č. j. 18 Az 2/2020 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 31. 1. 2020 podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „napadené rozhodnutí“ a „zákon o azylu“).

[1] Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro jeho nepřezkoumatelnost. Z jejího obsahu je zřejmé, že namítá i nesprávné právní posouzení krajským soudem [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]

[3] Stěžovatel namítá nesprávné, paušální a nedostatečné posouzení a odůvodnění nepoužitelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaným. Zdůrazňuje, že není osobou, která by v minulosti nerespektovala rozhodnutí českých správních orgánů. Nepodal žádost o mezinárodní ochranu účelově po svém omezení osobní svobody, ale sám se dostavil do přijímacího střediska s cílem svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat. Z žádného tvrzení stěžovatele nemohl žalovaný dovodit jeho úmysl opustit Českou republiku před ukončením azylového řízení nebo řízení o přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Odůvodnění krajského soudu, který považuje pobytovou historii stěžovatele a skutečnost, že stěžovatel v minulosti žádal opakovaně o udělení mezinárodní ochrany v jiných členských státech Evropské unie, za dostačující pro závěr o neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neobstojí.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a zdůraznil, že stěžovatel opakovaně neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany v jiných státech Evropské unie (jedná se o jeho sedmou žádost). Na území České republiky pobýval neoprávněně a porušil nejen podmínky bezvízového režimu pro občany Gruzie, ale také vědomě nerespektoval správní vyhoštění vydané Nizozemským královstvím, které je platné i pro ostatní státy Evropské unie. Byly tak dány důvody oprávněně se domnívat, že by stěžovatel nerespektoval zvláštní opatření podle zákona o azylu a vyhýbal by se přemístění do jiného státu Evropské unie či navrácení do vlasti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a žádnou takovou neshledal.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může ministerstvo (žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a

existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[8] Zajištění cizince je mimořádným institutem, který představuje citelný zásah do jeho práv v podobě omezení nebo dokonce zbavení osobní svobody. Může být proto přípustný jen za podmínek stanovených zákonem. Zajištění je ve vztahu subsidiarity k mírnějším donucovacím opatřením („zvláštním opatřením" podle § 47 zákona o azylu), a z tohoto důvodu jsou na žalovaného kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že v posuzované věci žalovaný zmíněným požadavkům dostál.

[9] Zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívají v povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Zvláštní opatření je možné považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, „[v]*olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*"

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 12. 2019 v přijímacím středisku cizinců v Zastávce (č. j. CPR-47246-2/ČJ-2019-931200-AZ). Lustrací pomocí porovnání otisků prstů v systému EURODAC žalovaný zjistil, že Nizozemské království rozhodlo o vyhoštění stěžovatele ze států Schengenského prostoru s platností od 29. 8. 2018 do 6. 8. 2020. Z pohovoru provedeného k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že stěžovatel si byl vědom toho, že není oprávněn ke vstupu na území států Evropské unie, a z tohoto důvodu si nechal změnit příjmení. S novým cestovním dokladem překročil dne 18. 12. 2019 polskou hranici a poté přicestoval do České republiky. O mezinárodní ochranu požádal, aby mohl v České republice pracovat, pracovní povolení si nezařídil. V letech 2018 až 2019 stěžovatel neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany v Belgii, Nizozemí, Německu, Švýcarsku, Francii a Rakousku.

[11] Na základě těchto zjištění žalovaný shledal, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu či navrácení do vlasti, takže uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo s ohledem na tyto důvody účinné. Proto dne 2. 1. 2020 rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 31. 1. 2020 podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný dne 20. 1. 2020 zastavil a zároveň vyslovil, že státem příslušným k posouzení žádosti je Polská republika.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaný patřičně zohlednil uvedená skutková zjištění a náležitě se zabýval možností uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Soud považuje žalovaným zohledněné skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání stěžovatele, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikovaným požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření.

[13] Při zohlednění stěžovatelovy anamnézy pokud jde o cestování po Evropě po vyhoštění z Nizozemí a sérii žádostí o mezinárodní ochranu, nemůže samotná skutečnost, že se stěžovatel sám dostavil do přijímacího střediska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť si byl vědom nelegálnosti svého pobytu, představovat „záruku korektnosti jeho chování“, jako předpoklad, že stěžovatel bude své povinnosti plnit a vydaná rozhodnutí respektovat.

[14] Krajský soud správně uzavřel, že žalovaný nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění stěžovatele. Pro závěr o tom, že zvláštní opatření podle zákona o azylu by nebyla v případě stěžovatele účinná, svědčily relevantní okolnosti – stěžovatel již v minulosti vědomě nerespektoval správní vyhoštění vydané jiným členským státem a účelově si nechal změnit příjmení, aby mohl i přes tento zákaz do Schengenského prostoru opět přicestovat.

[15] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku s žalobními body v tomto smyslu podrobně a přesvědčivě vypořádal v odstavci 7. napadeného rozsudku. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Protože kasační námitky stěžovatele nebyly shledány důvodnými, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[18] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát (usnesení ze dne 12. 9. 2019, č. j. 20 A 29/2019 – 10). Hotové výdaje a odměnu ustanoveného zástupce platí stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále částkou 300 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4

advokátního tarifu). Odměna v celkové výši 3.400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu